

JONAS OG HVALEN

Da Jonas blev slugt af en hval

Muggen, tvær og helt igennem mopsen: Profeten Jonas var en gnavpot. Han kunne blive så hidsig, når tingene ikke gik, som HAN syntes, de skulle. Og nu bad Gud ham om at rejse til den store by Nineve. "Råb ud over den, at jeg har opdaget deres ondskab og vil ødelægge byen," sagde Gud.

"Gud altså," sagde Jonas. "De er jo ikke engang israelitter. De tror jo ikke på dig. De har en eller anden møggud, som de har lavet en statue af, og som de danser rundt om og putter mad ind i. Dem behøver du altså ikke tage dig."

"Du er min profet," sagde Gud. "Så du gør bare, hvad jeg siger."

"Jamen," begyndte Jonas.

"Ikke noget jamen," sagde Gud.

Og så måtte Jonas af sted.

Men i stedet for at tage til Nineve, gik han ned til havnen og fandt et skib, der skulle i en helt anden retning, købte en billet og gik om bord. Gud og alle hans fjollede ideer. Jonas gik ned i sin kahyt og lagde sig til at sove.

Men Gud var klar over, at Jonas var stukket af. Da skibet var kommet langt ud på havet, lod han en mægtig storm komme fejende. Søfolkene sprang omkring på dækket for at redde, hvad reddes kunne. Men de nåede ikke engang at rebe sejlene, inden de var flænget. En mast knækkede. Søfolkene tumlede rundt og faldt over hinanden og begyndte at råbe til deres guder. Hjælp os. Red os," råbte de. Men Jonas lå i sin kahyt og snorksov.

Da stormasten knækkede, gik det op for sømændene, at deres guder ikke ville hjælpe. De kom i tanker om Jonas, der var den eneste passager ombord, og kaptajnen gik ned og vækkede ham.

"Hvordan kan du ligge her og sove midt i en orkan?" råbte kaptajnen.

"Stå op og bed til din Gud. Vores hjælper ikke, men det kan være, at din kan gøre noget." Han trak Jonas ud af køjen. Oppe på dækket slog mændene ring om ham. "Ved du noget om det her?"

"Jeg tror, det er min gud, der er blevet vred på mig," sagde Jonas, "for jeg er stukket af fra ham."

"Hvad skal vi gøre?" spurgte sømændene.

"I bliver nok nødt til at smide mig over bord," sagde Jonas. "Det er mig, han er vred på."

"Det kan vi da ikke," sagde mændene. Sejlene var ødelagt, og masterne var knækket, men de havde årerne og prøvede at ro ind til land. Umuligt. Båden blev kastet rundt på havet, som om det var en valnøddeskal, og himlen var helt sort. Til

sidst var der ikke anden udvej end at gøre, som Jonas sagde. Fire søfolk løftede ham op over rælingen og slap. Plask!

I det samme lød der en svag fløjtelyd i luften – så var blæsten borte. Solen begyndte at skinne, himlen blev klar og blå. Selv bølgerne, der jo ellers er længe om at lægge sig efter et uvejr, var forsvundet. Søfolkene så på hinanden. Det her var ikke almindeligt. "Hans gud må være en meget stærk gud," sagde de til hinanden. De faldt på knæ og takkede Gud og ofrede til ham.

Og imens sank Jonas ned gennem havet. Han kunne ikke svømme. Han sank og sank.

Gud sendte en hval gennem det mørke hav. "Slug den lille spirrevip, der er på vej ned på havets bund," sagde han til hvalen. Hvalen åbnede sit gab og slugte Jonas. Han blev skyllet gennem en tunnel og ned i en sort, blød grotte. Han anede ikke, hvor han var. Han rev tang ud af håret og følte sig frem i det, han var landet i. Det var blødt og slimet. Han skyndte sig at tage hånden til sig.

Og de lyde. Hvad var det? Noget sivede ganske stille, et andet sted var der brummelyde og en susen. Og hvad var det? En banken, der blev ved og ved. Som af et kæmpe hjerte, der slog og slog og slog og slog. Jonas sprang op.

"Luk mig ud," skreg han. Han gav sig til at trampe rundt. "Det er for dårligt," skreg han. "Jeg forlanger at komme ud lige på minuttet!"

Det var anstrengende at gå i alt det bløde slimede. Han var hele tiden ved at falde, og han blev træt i benene. Til sidst satte han sig ned og lyttede til de tunge hjerteslag.

"Er det dig, Gud?" spurgte han.

Der lød et bøvs – ellers intet svar.

"Jeg er ked af, at jeg stak af," sagde Jonas. "Det må du undskylde. Jeg gør det aldrig mere."

En ny, lidt mindre bøvs.

"Hvis jeg kommer ud herfra, så skal jeg nok tage til Nineve og fortælle dem alle sammen, at du vil ødelægge byen."

Tunge tunge hjerteslag.

"Får jeg dig ikke at se igen?" spurgte Jonas med lille stemme.

Så sagde Gud til hvalen, at den skulle svømme ind til land og kaste Jonas op igen. Og Jonas landede i vandkanten, våd og fuld af plankton og halvspiste ansjoser. "Nu skal du gå til Nineve," sagde Gud til ham, "og råbe det ud over byen, som jeg har sagt til dig."

Hvad der skete bagefter

Jonas gjorde som Gud havde bedt ham om.

Han gik til byen Nineve og råbte, at de skulle ændre på deres dårlige opførsel. Selvom Jonas nåede at blive sur på Gud en gang til, så endte historien godt. Gud skånede Nineve, og Jonas lærte noget vigtigt om tilgivelse og barmhjertighed.

Fra Bibelhistorier af Ida Jessen og Hanne Bartholin